

Arrest

nr. 181 386 van 30 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart geboren te zijn op X.

De tweede verzoekende partij verklaart geboren te zijn op X.

De eerste en de tweede verzoekende partij zijn getrouwd.

De derde, vierde en vijfde verzoekende partij zijn de kinderen van de eerste en de tweede verzoekende partij. Zij verklaren respectievelijk geboren te zijn op 1 februari 1996, op 24 januari 1998 en op 30 januari 2000.

Allen verklaren zij de Kosovaarse nationaliteit te bezitten.

Op 28 november 2008 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 24 april 2009 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. De verzoekende partijen tekenen op 12 mei 2009 beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arresten van 3 september 2009 met nummers 31 065 en 31 067 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 29 juli 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De eerste verzoekende partij tekent op 31 augustus 2011 beroep aan bij de Raad tegen deze beslissing. Bij arrest van 9 januari 2012 met nummer 72 855 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 19 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 juni 2013 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 29 augustus 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

G.(...) B.(...), geboren te P. op 17.07.1979 ook gekend als K.(...), B.(...) geboren te P. op 17.07.1979 + echtgenote:

G.(...), S.(...) geboren te P. op 20.08.1971 Ook gekend als H.(...), S.(...) geboren op 20.08.1971 te R. + kinderen:

G.(...), E.(...) ook gekend als K.(...) E.(...) geboren op 01.02.1996

G.(...) B.(...) ook gekend als K.(...), B.(...) geboren op 24.01.1998

G.(...) B.(...) ook gekend als K.(...), B.(...) geboren op 30.01.2000

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Voor G.(...) S.(...):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 18.07.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 29.07.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift dd. 25.06.2013 voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 29.07.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 18.07.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

Voor G.(...) B.(...):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06.08.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land

van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, Decision, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Op 7 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden (oude bijlagen 13sexies). Dit zijn de tweede bestreden beslissingen, die op 28 augustus 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"G.(...) B.(...) geboren te P. op 17.07.1979, nationaliteit Kosovo
ook gekend als: K.(...) B.(...) geboren te P. op 17.07.1979

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

□ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 02.04.2013, ter kennis gebracht op 05.04.2013

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 02.04.2013, ter kennis gebracht op 05.04.2013"

En:

"G.(...) S.(...) geboren te P. op 20.08.1971, nationaliteit Kosovo

Ook gekend als H.(...), S.(...) geboren op 20.08.1971 te R.

+ kinderen:

G.(...) E.(...) ook gekend als K.(...) E.(...) geboren op 01.02.1996

G.(...) B.(...) ook gekend als K.(...) B.(...) geboren op 24.01.1998

G.(...) B.(...) ook gekend als K.(...) B.(...) geboren op 30.01.2000

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

□ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 02.04.2013, ter kennis gebracht op 05.04.2013

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot

verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 02.04.2013, ter kennis gebracht op 05.04.2013”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wenst te verduidelijken dat in de huidige procedure meerdere beslissingen worden aangevochten. In het bijzonder wordt er gewezen op de twee bijlagen 13sexies. Deze aktes bevatten eigenlijk twee beslissingen, namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Deze beslissingen worden in één akte ter kennis gebracht aan de verzoekende partijen, maar vormen wel afzonderlijke beslissingen.

2.2. Ambtshalve stelt de Raad ter terechtzitting de vraag naar het actuele belang van verzoekers bij het voorliggende beroep, nu blijkt dat de termijn van de inreisverboden ondertussen is verstreken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Nu de thans bestreden inreisverboden op 29 augustus 2013 aan verzoekers werden betekend, en op het moment van de terechtzitting de termijn van drie jaar derhalve reeds is verstreken, ziet de Raad *in casu* niet in welk voordeel de vernietiging van de bestreden inreisverboden verzoekers nog zou kunnen verschaffen.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het gegeven dat de termijn van het inreisverbod verstreken is, werd ter terechtzitting door de Raad aan de partijen voorgelegd en door geen van beide betwist. Gevraagd naar het actueel belang stelt de advocaat van verzoekers zich op dit punt naar de wijsheid te gedragen. Hiermee wordt het vereiste actueel belang niet aangetoond.

In zoverre is het beroep, ingediend tegen de inreisverboden van 7 augustus 2013, onontvankelijk.

2.3. Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft - die op 1 maart 2016 in werking is getreden - bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoonst. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing”.

Op 27 juni 2013 diende de eerste verzoekende partij samen met de andere verzoekende partijen een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 7 augustus 2013 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt thans bestreden met het onderhavige beroep.

Op 25 november 2013 diende de eerste verzoekende partij eveneens een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 14 november 2013 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met een annulatieberoep, dat werd ingediend op 26 december 2013 (rolnummer RvV 145 559).

Met toepassing van artikel 39/68-3, §3, van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3, §2, van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Ter terechtzitting wordt gesteld dat dit alles concreet inhoudt dat, wat betreft de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, enkel het verzoekschrift zal worden behandeld dat werd ingediend tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing tenzij de eerste verzoekende partij haar belang aantoonst bij het behandelen van het beroep dat werd ingediend tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 14 december 2016 werd het volgende opgenomen:

“De zaken RvV 138 691, RvV 145 559, RvV 152 542 en RvV 167 768 (nrs. 7, 8, 9 en 10 op de rol) worden samen opgeroepen en behandeld.

[...]

De partijen erkennen dat de beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij, G.B., steunt op artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

M.b.t. de ziekte van de eerste verzoekende partij, G.B., wijst de wnd. voorzitter er op dat in de zaak met rolnummer 145 559, nummer 8 op de rol, er een beslissing op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet werd genomen. Bijgevolg wordt de vraag gesteld welk belang de verzoekende partijen hebben bij de nietigverklaring van het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de eerste verzoekende partij nu in de beslissing van 14 november 2013 de aanvraag onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. De advocaat van de verzoekende partijen stelt zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad te gedragen.”

Door zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad, tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij alsnog belang hebben bij de behandeling van onderhavig beroep en verzetten zij zich derhalve niet tegen de vaststelling dat zij geacht worden afstand te doen van het huidige beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de rechten van verdediging.

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun eerste middel als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ”.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996,249).

Verzoekende partij meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekende partij vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij motiveert haar beslissing door mee te delen dat de gezondheidstoestand van mevrouw G.(...), S.(...) ongewijzigd zou zijn ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 29.07.2009, en dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt.

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, aangezien de aandoeningen waaraan mevrouw G.(...) lijdt nog steeds van die aard zijn dat een aangepaste behandeling noodzakelijk is. De aandoening van verzoekster werd voorheen wel weerhouden als een ernstige toestand die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Wat betreft de heer G.(...), B.(...), beperkt verwerende partij zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Dit terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brussel, 13meil998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373). De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle."

(zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

Verzoekende partij stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt. Verzoekende partij stelt vast dat artikel 9 §1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling
- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekende partij vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in hun land van herkomst. Verzoekende partij stelt zich terecht de vraag 'waarom'. In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld. Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhuuld brengt geen verheldering.

Verzoekende partij stellen aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan. De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd. Verzoekende partij heeft medische attesten voorgelegd en heeft de aandoeningen in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

De uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoekende partij zeer verstreckende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoekende partij.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoekende partij.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden. Gezien verzoekende partij de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en verzoekers aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht. Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer...

Verzoekende partij heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch te motiveren door te verwijzen naar artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van verzoekende partij niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend. Stel dat verzoekende partij dit nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekende partij. Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandelingen die verzoekers dienen te volgen, zijnde medicatie, problematisch worden in het land van herkomst gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit. Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase. Indien verzoekende partij niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoekende partij uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1. Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoekende partij toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of zij deze toegang hebben in hun thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde. De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoekers lijden aan levensbedreigende aandoeningen, en of dit op heden verband houdt met het feit dat zij hier ten lande toegang hebben tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoekende partij tot de nodige medicijnen en indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, de aandoeningen niet

als levensbedreigend zullen worden beschouwd. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan. Deze beslissing heeft voor verzoekende partij wel heel verstrekken gevolgen gezien hun verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partijen:

"Mevrouw G.(...) S.(...) zou nog steeds aan aandoeningen lijden waarvoor een aangepaste behandeling noodzakelijk zou zijn.

Wat betreft de aandoening van de heer G.(...) B.(...) stelt verzoekende partij dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. Zij stelt dat de verwerende partij had moeten nagaan of de nodige medische zorgverstrekking beschikbaar is in het land van herkomst.

Inzake het inreisverbod stelt zij dat er niet verduidelijkt werd waarom er gekozen werd voor een termijn van 3 jaar. Zij verwijst hiertoe naar artikel 74/11, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat die beslissing met betrekking tot mevrouw G.(...) S.(...) genomen werd op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, omdat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 29 juli 2009. Uit het advies van de arts-adviseur d.d. 11 juli 2011 bleek dat zij lijdt aan hypothyroïdie en depressie, waarvoor de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Met betrekking tot de heer G.(...) B.(...) werd die beslissing genomen op basis van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, omdat uit het advies van de arts-adviseur d.d. 6 augustus 2013 blijkt dat zijn aandoeningen geen behandeling behoeven en spontaan in gunstige zin evolueren. Er diende dan ook geen verder onderzoek te worden gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

De arts-adviseur stelt in zijn advies d.d. 6 augustus 2013:

"Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 12/4/2013 en de aanvullingen d.d. 25/6/2013 blijkt dat betrokkene lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en een depressie.

Deze psychiatrisch-psychologische problematiek houdt evenwel, ook zonder behandeling, geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt dus een risico voor onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening een natuurlijk beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. (...) "

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Waar verzoekende partij een inbreuk op artikel 3 EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op

zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich, volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel van het 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (R.v.St. nr. 105.233 van 27 maart 2002, R.v.St. nr. 105.262 van 28 maart 2002, R.v.St. nr. 104.674 van 14 maart 2002).

(...)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoekende partij niet in aanmerking komt voor machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing gaat in op de door verzoekende partij aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekende partij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tót haar besluit is gekomen. (RVV nr. 62.224 d.d. 27 mei 2011)

In zoverre verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)."

3.1.3. Gelet op wat wordt gesteld in punt 2.2. van dit arrest, zal de eerste bestreden beslissing enkel worden behandeld voor zover deze betrekking heeft op de tweede verzoekende partij. De bijlagen 13sexies zullen enkel worden behandeld ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.1.3.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt de juridische overweging weergegeven, namelijk artikel 9ter, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens worden de feitelijke overwegingen besproken. De verwerende partij stelt dat de ingeroepen elementen al in een eerdere aanvraag zijn ingeroepen en besproken geweest. De verwerende partij verwijst hier naar haar beslissing van 18 juli 2011 met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 29 juli 2009. In deze beslissing werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst onderzocht. De verwerende partij is dus van mening dat de ingeroepen elementen reeds in een eerdere aanvraag zijn ingeroepen, waardoor de huidige aanvraag onontvankelijk verklaard dient te worden.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat de motivering in de eerste bestreden beslissing niet afdoende, nauwkeurig en volledig is. Voorts stellen verzoekers dat: *“Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, aangezien de aandoeningen waaraan mevrouw G.(...) lijdt nog steeds van die aard zijn dat een aangepaste behandeling noodzakelijk is. De aandoening van verzoekster werd voorheen wel weerhouden als een ernstige toestand die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.”*

De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626). Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de aanvragen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Nu verzoekers in hun verzoekschrift zelf aangeven dat de aandoening waaraan de tweede verzoekende partij lijdt nog steeds van die aard is dat ze aangepaste behandeling nodig heeft en dat: *“De aandoening van verzoekster werd voorheen wel weerhouden als een ernstige toestand die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.”* In casu erkennen verzoekers zelf dat de aandoening die in de huidige aanvraag aangevoerd worden, reeds voorheen bij een andere aanvraag aangevoerd werden en dat deze aanvraag ten gronde onderzocht werd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij deze elementen niet beschouwd als nieuwe elementen met betrekking tot de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij. De verzoekende partijen maken het alleszins niet aannemelijk dat deze aangehaalde aandoeningen nieuwe elementen zijn.

De Raad benadrukt dat een onontvankelijkheidsbeslissing, genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet, geen beoordeling inhoudt over de grond van de voorgelegde aandoeningen, met name of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Deze beoordeling heeft de wetgever uitdrukkelijk toegewezen aan de medische appreciatie van de ambtenaar-geneesheer, zoals blijkt uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet slechts de vaststelling betreft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat maken verzoekers niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat, nu zij zelf erkennen dat de aangevoerde medische elementen die betrekking hebben op de tweede verzoekende partij reeds ingeroepen werden bij een eerdere aanvraag die ten gronde onderzocht werd. Verzoekers maken geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel in het hoofding van hun middel aanvoeren, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel inzake de eerste bestreden beslissing. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Tot slot wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn indien een beslissing voorligt die een antwoord vormt op een aanvraag van verzoekers (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

3.2. De verzoekende partijen hebben verder nog een middel ontwikkeld ten aanzien van de twee inreisverboden. Gelet op punt 2.2. van dit arrest, is het beroep ten aanzien van de inreisverboden onontvankelijk.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen andere middelen hebben ontwikkeld, ook niet ten aanzien van de twee bevelen om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding door de eerste verzoekende partij wordt vastgesteld in de mate dat het beroep is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het beroep is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van de tweede verzoekende partij en tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2013 tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS